

Poveste de Paște

A fost odată ca niciodată: precis a fost! Iar dacă nu mă credeți, să nu citiți, că n-are rost!

Dar... mai bine v-așezați, fiți atenți și ascultați!

Cândva demult și într-un loc îndepărtat, trăia un prinț într-un mare palat. Și cum asemenea palate nu sunt decât în vise, poate așa se și numea: Palatul-din-Vis. Iar prințul... hai, că v-ați prins: Prințul-din-Vis!

Prințul acesta, cum să vă spun, era adevărat: era nobil, era și educat. De când își amintea, fusese harnic la-nvățat Măria Sa.

Din toate ce erau prin lume voia să știe. Și chiar știa, cât alți o mie!

Bineînțeles că era frumos! Avea răs de copil, și graiul, tot copilăros. Ceea ce nu-nseamnă că nu era, atunci când trebuia, serios.

Dacă avea un talent anume, vă întrebați? Sigur; și știu că o să vă mirați. Prințul-din-Vis avea un dar: mâinile sale aveau har. Cu ele picta și la pian cânta ca nimeni altcineva...

În acele vremuri, tablourile și muzica lui pe mulți i-au fermecat. Iar vestea despre talentul său nemăsurat trecuse de mult de porțile de la palat.

Din când în când, porțile palatului se deschideau. Și din mai toate colțurile ținutului oamenii veneau – fie picturile-i priveau, fie cântând la pian îl ascultau. Printre ei erau unii care spuneau sus și răspicat că, prin arta lui, prințul de boli i-a vindecat. Vă spun, tare-ndrăgit era acel fecior de împărat!

Când astfel de laude-auzea, Prințul-din-Vis zâmbea. Modest cum era, de harul lui nici că vorbea. Ori... poate nici nu credea în această putere a sa. Grăbit, la treburi se-ntorcea. Și cât era ziua de lungă, cu asta se-ocupa: picta și cânta, iar alteori citea.

A black grand piano is the central focus, with its lid open. The interior of the piano features bright orange decorative elements, including the frame and a large, ornate scrollwork design on the left side. The background is a soft, glowing white with scattered light spots, creating a dreamy atmosphere. The text is overlaid on the upper part of the image.

Nu-i un secret, așa că pot să vă spun: multe prințese visau la prințul cu suflet bun. Erau, bineînțeles, educate și cu averi nemăsurate. Iar când veneau în vizită la palat, îi aduceau prințului câte un dar – cât credeau ele de bogat. Cu siguranță că fiecare dintre ele spera să-l farmece și să-l ia de bărbat.

La rândul lui, Prințul-din-Vis le vorbea respectuos, le dăruia câte-un tablou frumos... și cam atât. Cât putea de iute, se întorcea la treburile-i multe.

Acum, povestea nu ne spune cum anume s-a ivit un zvon prin lume. Și zvonul cam asta spunea: că prințul n-ar fi chiar fericit – ori, și mai grav –, nu se simte iubit.

– Cum, prințul nostru prețuit nu se simte iubit?!, se întrebau curtenii. El, care-atâtea face pentru noi! Să nu ne spună de ale sale nevoi!

Astfel își arătau mirarea și chiar îngrijorarea până și cei plini de vicleșug – din păcate, aflați la palat din belșug. Și nici că le venea să creadă! În gândurile lor, Prințul-din-Vis părea să aibă la picioare lumea toată...

În acel an, ca-n orișice an de pe Pământ, după iarnă, veni primăvara la rând. Cu toate minunatele-i miresme, blânde ca un gând.

Undeva, departe de palat, o fată simplă se tot gândea la prinț cu drag. E drept, dorul ei încă din vremea iernii se ivise, când pe frumosul prinț îl zărise. Fusesse ea de câteva ori la palat, unde ascultase câte-un concert la pian chiar de el dat. Vestea că Prințul-din-Vis e trist fetei i se păru de necuprins. „Are atâția curteni și prieteni prin preajmă. La a lui suferință cum nu iau seamă?!“ Astfel de gânduri și altele, multe, se-ngrămădeau sub a fetei frunte. Și tot ea se-ntreba ce-ar putea face pentru Măria Sa: „Ce dar să-i fac, să știu că i-ar fi drag? Și, oare, ce l-ar bucura pe Măria Sa?“ Tot întrebându-se așa, fata la rândul-i se-ntrista. Iar dorința de a-l revedea pe prinț fără puțință de izbândă i se părea.

Așa s-a făcut că-ntr-o noapte, când nu putea să doarmă, fata își dori să miroasă aerul de primăvară. Ieși în curtea casei sale și o mireasmă minunată o învălui. „Ce frumos! De unde, oare, vine acest miros? A... uite, de la florile astea mici și multe. E corcodușul dintr-o vecină curte!“ Imediat, un gând năstrușnic în minte-i încolți: „Prințul! Știu sigur că s-ar bucura de-ar mirosi!“

Căci trebuie să știți: fata își închipuia că din palat el nu prea des ieșea. Poate doar când peisaje din natură picta: „Chiar așa!“, își zise ea. „Florile de corcoduș sigur i-ar plăcea!“

Câteva zile după aceea, fata se tot perpeli. Și-nă un gând bun în minte-i încolți: „Îi duc un dar. O carte, că-i un dar... mai altfel decât toate.“ Și fiindcă Paștele se apropia, la darul ăsta tare se gândea.

